

Sygnatura akt VI Ka 856/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **14 października 2016** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grażyna Tokarczyk

Sędziowie SSO Bożena Żywioł

SSO Grzegorz Kiepura (spr.)

Protokolant Marzena Mocek

po rozpoznaniu w dniu 4 października 2016 r.

przy udziale Marka Kasieczko

Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. w G.

sprawy **1. A. F. (1) syna S. i J.,**

ur. (...) w P.

oskarżonego art. 284§3 kk, art. 275§1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11§2 kk, art. 13§1 kk w zw. z art. 279§11 kk w zw. z art. 12 kk, art. 233§1 kk i art. 234§1 kk w zw. z art. 11§2 kk, art. 217§1 kk, art. 191§1 kk, art. 158§1 kk, art. 190§1 kk

2. D. K. syna A. i K.,

ur. (...) w P.

oskarżonego art. 13§1 kk w zw. z art. 279§1 kk w zw. z art. 12 kk, art. 276 kk, art. 191§1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżyciela publicznego i obrońcę A. F. (1)

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 20 kwietnia 2016 r. sygnatura akt IX K 584/13

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- uchyla rozstrzygnięcie z punktu 19;

- na podstawie art. 33 § 2 kk wymierza oskarżonemu D. K. za czyn przypisany mu w punkcie 12 karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 15 (piętnastu) złotych;

2. w pozostałej części utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. R. i adw. A. L. kwoty po 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmujące kwoty po 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonych z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

4. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 856/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 20.04.2016r., A. F. (1) został uznany za winnego tego, iż :

1) w dniu 16.05.2012r., w P., dokonał przywłaszczenia rzeczy znalezionej w postaci portfela skórzanego o wartości 50 zł, nadto działając wspólnie i w porozumieniu z K. C. (1), w postaci pieniędzy w kwocie co najmniej 600 zł, zatem rzeczy należących do S. C., na szkodę jego następców prawnych, nadto przywłaszczył dowód osobisty S. C., a także usunął dokumenty wystawione na nazwisko S. C., którymi nie miał prawa wyłącznie rozporządzać w postaci karty (...) i licencji pracownika ochrony, a także dowodu rejestracyjnego samochodu marki F. (...), o nr rej. (...), tj. przestępstwa z art. 284 § 3 kk i art. 276 kk, art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na mocy art. 276 kk w zw. z art. 11 § 3 kk skazany został na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

2) w dniu 19.05.2012r. w T., działając wspólnie i w porozumieniu z D. K., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, nieudolnie usiłował dokonać kradzieży z włamaniem pieniędzy z konta S. C. przy użyciu karty bankomatowej Banku (...), znalezionej i przywłaszczonej przez niego w dniu 16.05.2012r. w P. przy zwłokach S. C., poprzez próbę ich pobrania z bankomatu mieszczącego się w (...)Oddziale (...) Banku (...), jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na użycie niewłaściwego środka do dokonania zaboru pieniędzy albowiem użyta przez niego karta bankomatowa została wcześniej zablokowana, czym działał na szkodę następców prawnych S. C., tj. przestępstwa z art. 13 § 2 kk w zw. z art. 279 § 1kk i art. 12 kk i na to na mocy art. 14 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk skazany został na karę 1 roku pozbawienia wolności;

3) w dniu 3.08.2012r. w Komisariacie Policji w P., składając zeznania mające służyć na dowód w postępowaniu karnym o sygn. 2 Ds 1516/12, będąc uprzednio pouczonej o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, zeznał nieprawdę i fałszywie oskarżył H. F., twierdząc, iż w dniu 18.07.2012r. w P. H. F. stosował wobec niego przemoc fizyczną, celem zmuszenia go do oddania skradzionej mu miedzi oraz dokonał uszkodzenia jego ciała, powodując u niego obrażenia, powodujące naruszenie czynności narządów jego ciała na okres nie przekraczający 7 dni, tj. przestępstwa z art. 233 § 1 kk i art. 234 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na mocy art. 233 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk skazany został na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

4) w bliżej nieustalonym dniu w okresie od 1.09.2012r. do 3.09.2012r. w T., poprzez uderzenie pięścią w twarz oraz kopanie po całym ciele, naruszył nietykalność cielesną D. I., tj. przestępstwa z art. 217 § 1 kk i na to na mocy art. 217 § 1 kk skazany został na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

5) w dniu 4.09.2012r. w T., działając wspólnie i w porozumieniu z D. K., w celu zmuszenia D. I. do opuszczenia mieszkania przy ul. (...), a następnie piwnicy, zastosował wobec niego groźbę bezprawną w postaci zapowiedzi pozbawienia go życia, okazanie noża oraz przemoc w postaci uderzenia go pięściami w twarz i brzuch oraz kopania w brzuch i plecy, tj. przestępstwa z art. 191 § 1 kk i za to na mocy art. 191 § 1 kk skazany został na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

6) w dniu 4.09.2012r. w T., działając wspólnie i w porozumieniu z D. K., poprzez uderzenia rękoma i kopanie po całym ciele, dokonał pobicia D. I., narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub w art. 157 § 1 kk, tj. przestępstwa z art. 158 § 1kk i na to na mocy art. 158 § 1 kk skazany został na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

7) w dniu 4.09.2012r. w T. groził słownie D. I. pozbawieniem życia, używając przy tym noża, która to groźba wzbudziła w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona, tj. przestępstwa z art. 190 § 1 kk i za to na mocy 190 § 1kk skazany został na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;

8) w nieustalonym dniu września 201 r., nie wcześniej niż 5.09.2012r., w T., groził słownie D. I. pozbawieniem go życia, która to groźba wzbudziła w zagrożonym uzasadnioną obawę, iż będzie spełniona, tj. przestępstwa z art. 190 § 1kk i za to na mocy art. 190 § 1 kk skazany został na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 85 kk i art. 86 § 1 kk wymierzono oskarżonemu A. F. karę łączną 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu okres zatrzymania od dnia 10.09.2012r. do dnia 12.09.2012r.

Na mocy art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26.05.1982r. Prawo o adwokaturze zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. R. kwotę 840 zł plus VAT z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Na mocy art. 624 § 1 kpk zwolniono oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych.

Obrońca oskarżonego zaskarżyła wyrok:

- 1) w odniesieniu do czynów opisanych w pkt 2, 3 i 5 sentencji – w zakresie orzeczenia o karze,
- 2) w odniesieniu do czynów opisanych w pkt 4, 6, 7, 8 i 9 sentencji – w całości.

Odwołująca się zarzuciła wyrokowi:

- 1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, przejawiający się mylnym uznaniem, iż zachowanie opisane w pkt 4 sentencji wypełnia znamiona czynu z art. 233 § 1 kk i art. 234 kk, jakkolwiek okoliczności sprawy, ocenione należycie, we wzajemnym ze sobą powiązaniu, jednoznacznie wskazują na fakt, iż oskarżony znamion w/ w czynu nie wypełnił;
- 2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, przejawiający się mylnym uznaniem, iż zachowanie oskarżonego opisane w pkt 6 sentencji wypełnia znamiona czynu z art. 191 § 1 kk, jakkolwiek okoliczności sprawy, ocenione należycie, we wzajemnym ze sobą powiązaniu, jednoznacznie wskazują na fakt, iż oskarżony znamion w/ w czynu nie wypełnił;
- 3) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego postawę, przejawiający się mylnym uznaniem, iż zachowanie oskarżonego opisane w pkt 8 i 9 sentencji wypełnia znamiona czynu z art. 190 § 1 kk, jakkolwiek okoliczności sprawy, ocenione należycie, we wzajemnym ze sobą powiązaniu, jednocześnie wskazują na fakt, iż oskarżony znamion w/w czynu nie wypełnił;
- 4) obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na jego treść, a to art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk, poprzez dowolną a nie swobodną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz przeprowadzenie ceny dowodów z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania, w tym poprzez przyjęcie przez Sąd, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił przesłanki stanowiące podstawę do uznania go za winnego zarzuconych mu czynów opisanych w pkt 4, 6, 7, 8, i 9 sentencji wyroku;
- 5) naruszenie art. 5 § 1 i 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie wszelkich wątpliwości występujących w sprawie na niekorzyść oskarżonego;
- 6) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na błędnym przyjęciu, iż wymierzenie oskarżonemu kary łagodniejszej za czyny opisane w pkt 2 i 5 sentencji wyroku, nie spełni celów kary oraz niesłusznym przyjęciu, iż wymierzenie oskarżonemu bezwzględno pozbawienia wolności jest uzasadnione w okolicznościach niniejszej sprawy oraz na błędnym przyjęciu, iż szkodliwość czynu jest znaczna;
- 7) rażąco niewspółmierność kary 1 roku pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu za czyn opisany w pkt 3 sentencji wyroku, tj. za usiłowanie nieudolne kradzieży z włamaniem, która to kara nie uwzględnia stopnia

nieudolności usiłowania, niskiej społecznej szkodliwości usiłowania nieudolnego oraz możliwości nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 14 § 2 kk.

Z ostrożności procesowej obrońca podniosła zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, polegającego na błędnym przyjęciu, iż wymierzenie oskarżonemu kary łagodniejszej nie spełni celów kary oraz niesłusznym przyjęciu, iż wymierzenie oskarżonemu kary bezwzględnego pozbawienia wolności jest uzasadnione w okolicznościach niniejszej sprawy oraz na błędnym przyjęciu, iż społeczna szkodliwość czynu jest znaczna.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty obrońca wniosła o :

1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów opisanych w pkt 4, 6, 7, 8, i 9;

2) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu:

- za czyn opisany w pkt 2 – kary łagodniejszej od kary orzeczonej,

- za czyn opisany w pkt 3 – kary 4 miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyn opisany w pkt 5 – kary łagodniejszej od kary orzeczonej,

oraz orzeczenia kary łącznej, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Apelacja nie była zasadna. Nietrafny okazał się zarówno zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych na podstawę wyroku, jak i zarzut obrazy przepisów postępowania mogącej mieć wpływ na treść wyroku. Sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o wszystkie przeprowadzone dowody, ocenione zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, a stanowisko w przedmiocie sprawstwa przedmiotem i winy należycie uzasadnił w pisemnych motywach wyroku, wskazując jakie fakty uznał za udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, nie naruszając przy tym normy nakazującej rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego.

Ustalenia faktyczne dotyczące czynu z art. 233 § 1 kk i art. 234 kk w zw. z art. 11 § 2 kk (pkt 4 wyroku) sąd rejonowy poczynił w oparciu o zeznania H. F., K. C. (2), A. C., Ł. F. i R. F., uznając ich relacje za spójne, logiczne i wzajemnie się pokrywające. Żaden z tych świadków nie stwierdził, ani nawet nie uprawdopodobnił wersji zdarzenia zaprezentowanej przez A. F. (1) w toku przesłuchania w dniu 3.09.2012r. Według zeznań A. F. (1) w dniu 18.07.2012r. został on pobity przez H. F.. W trakcie pobicia obecni byli K. C. (2) oraz A. C., którzy mieli obserwować całe zdarzenie i nie reagować na poczynania H. F.. Po zaciągnięciu A. F. (1) do szopy H. F. próbował włożyć jego rękę do imadła. Tę część zdarzenia - według relacji A. F. (1) – obserwowali A. C., R. F., a także Ł. F. (k. 75-76). K. C. (2) przesłuchiwany w postępowaniu przygotowawczym, stanowczo zaprzeczył, aby był świadkiem zdarzenia, o którym zeznawał A. F. (1), nadto podał, iż oskarżony usiłował skłonić go do złożenia fałszywych zeznań (k. 79). Na rozprawie świadek podtrzymał te zeznania (k. 520). A. C. również zaprzeczył, aby w jego obecności H. F. pobił A. F. (1) (k. 84, k. 520). H. F. w toku składanych zeznań stanowczo i konsekwentnie utrzymywał, iż w dniu zdarzenia w ogóle nie zetknął się z oskarżonym. Widział jedynie sylwetkę mężczyzny uciekającego z jego posesji i przeskakującego przez ogrodzenie (k. 72, k. 82, k. 520-521). R. F. i Ł. F. także kategorycznie wykluczyli, aby byli świadkami pobicia (k. 80, k. 81, k. 521, k. 572-verte). Zeznania wymienionych świadków były stanowcze, konsekwentne i wzajemnie się uzupełniały – brak było podstaw, aby nie dać im wiary. Żadna z osób wskazanych przez oskarżonego, jako obserwatorów zdarzenia, nie potwierdziła, aby H. F. dokonał pobicia oskarżonego. Słusznie zauważa sąd rejonowy, że stłuczenia jakie stwierdzono u A. F. (1), mogły powstać w wyniku innego zdarzenia, z udziałem innych osób, bądź też w trakcie ucieczki z miejsca zdarzenia (k. 74). Na uwagę zasługują zeznania matki oskarżonego J. F.. Wynika z nich, iż syn poinformował ją o rzekomym pobiciu dopiero po wizycie na komisariacie Policji, przy czym nie opowiadał jej o okolicznościach i powodach pobicia (k. 574). Zgodzić się należy z sądem rejonowym, że oskarżony składając fałszywe zeznania i zawiadomienie o przestępstwie, którego H. F. nie

popelniał, miał na celu odwrócenie w ten sposób uwagi organów ścigania od siebie, jako sprawcy kradzieży na szkodę H. F. i postawienie siebie w pozycji osoby pokrzywdzonej, a także zatajenia przed swoimi rodzicami prawdziwych okoliczności zdarzenia, a zwłaszcza rzeczywistych przyczyn porzucenia skutera, należącego do jego ojca. Dokonując ustaleń faktycznych w odniesieniu do czynu z pkt 4 wyroku sąd rejonowy nie powziął jakichkolwiek wątpliwości dotyczących okoliczności jego popełnienia, a zatem sformułowany przez obrońcę zarzut obrazy art. 5 § 2 kpk, nie mógł być uznany za zasadny. Wszystkie osoby, które według oskarżonego miały obserwować jak H. F. bije oskarżonego, stanowczo i jednoznacznie temu zaprzeczyły. Przed złożeniem zeznań w dniu 3.08.2012r. A. F. (1) został pouczone przez przesłuchującego go funkcjonariusza Policji bowiem M. P. o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań (k. 73-74). W tym stanie rzeczy sąd rejonowy słusznie uznał, że zachowanie oskarżonego, polegające na zeznaniu nieprawdy i fałszywym oskarżeniu H. F. o popełnienie czynu zabronionego, wyczerpało ustawowe znamiona przestępstwa z art. 233 § 1 kk i art. 234 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Wymierzona oskarżonemu za ten czyn kara 6 miesięcy pozbawienia wolności nie razi nadmierną surowością.

W odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu A. F. w pkt 6 wyroku sąd rejonowy dysponował wiarygodnymi wyjaśnieniami oskarżonego D. K. oraz zeznaniami pokrzywdzonego D. I.. Wprawdzie na rozprawie D. K. stwierdził, iż nie wiedział, iż A. F. (1) w trakcie zajścia miał przy sobie nóż, jednak po odczytaniu wyjaśnień z postępowania przygotowawczego, oświadczył, iż podtrzymuje swoje wyjaśnienia jako prawdziwe i nie ma nic do dodania (k. 465-verte). W postępowaniu przygotowawczym wyjaśnił m.in., że: „A. w piwnicy go nie bił, tylko wyciągnął nóż i powiedział I., że ma z nami iść na rynek, bo jak nie, to coś mu zrobi tym nożem, ale nie wiem, jak on dokładnie to powiedział” (k. 114-115). D. I. z kolei zeznał: „Widziałem jak A. wchodząc do piwnicy trzyma w prawej ręce nóż”, „on ten nóż kierował w moją stronę i mówił do mnie cyt. – ty kurwo jak nie wyjdiesz to cię tu podżgam na miejscu”, „Ja się wtedy bardzo bałem i wyszedłem z piwnicy”, „Na rynek w T. ja szedłem pomiędzy nimi dwoma w taki sposób, iż nie mogłem im uciec” (k. 57). Analiza wyjaśnień D. K. i zeznań D. I. prowadzi do jednoznacznego wniosku, że oskarżony A. F. (1), działając wspólnie i w porozumieniu z D. K., w dniu 4.09.2012r., groził D. I. pozbawieniem życia w celu zmuszenia go do opuszczenia piwnicy. Skoro więc oskarżony A. F. (2) zastosował wobec pokrzywdzonego groźbę bezprawną w celu zmuszenia go do określonego działania, to sąd rejonowy prawidłowo zakwalifikował jego czyn, jako występki z art. 191 § 1 kk. Twierdzenia obrońcy, iż oskarżony A. F. (1) w trakcie zdarzenia nie miał przy sobie noża są chybione. Okoliczność ta wynika bowiem zarówno z wyjaśnień D. K., jak i zeznań D. I.. Nie może też ulegać wątpliwości, że groźby kierowane do pokrzywdzonego przez obu oskarżonych wzbudziły w zagrożonym uzasadnioną obawę, iż będą spełnione - zeznania pokrzywdzonego w tej kwestii są przekonujące. Wymierzona oskarżonemu A. F. kara 6 miesięcy pozbawienia wolności na za przestępstwo z art. 191 § 1 kk, nie jest karą nadmiernie surową, jeśli uwzględnić sposób i okoliczności popełnienia czynu, a także motywację sprawcy.

Ustalenia faktyczne dotyczące czynów przypisanych oskarżonemu A. F. w pkt 7 i 8 wyroku oparte zostały na zeznaniach D. I., P. P., R. M. i J. M.. Zeznania tych świadków w najistotniejszych elementach były zbieżne. Nieścisłości w ich relacjach wynikały z dynamiki zdarzenia i faktu, iż obserwowali oni różne fragmenty zajścia. Po doprowadzeniu D. I. na rynek w T. D. K. przewrócił go na ziemię i zaczął kopać. Po chwili do bicia przyłączył się A. F. (1), który również kopał leżącego pokrzywdzonego. Kiedy napastnicy przestali bić ofiarę, D. I. wstał i rozpoczął ucieczkę w kierunku domu. Wówczas A. F. (1), trzymając w ręku nóż, pobiegł za nim, krzycząc „stój bo cię zabiję” (k. 57). Relacja pokrzywdzonego, iż w trakcie kierowania gróźb oskarżony trzymał w ręku nóż, znalazła potwierdzenie w zeznaniach P. P. (k. 99) i J. M. (k. 100). Składając zeznania na rozprawie świadkowie nie pamiętali przebiegu zdarzenia, jednak po odczytaniu zeznań z postępowania przygotowawczego, podtrzymali je w całości (k.571, k.523, k.524). W świetle zeznań pokrzywdzonego i wymienionych świadków, nie może ulegać wątpliwości, że oskarżony A. F. (1), wspólnie z D. K., wziął udział w pobiciu D. I., narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 lub art. 157 § 1 kk, czym wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 158 § 1 kk, natomiast grożąc pokrzywdzonemu pozbawieniem życia, przy okazaniu noża, zrealizował znamiona występku z art. 190 § 1 kk. Wymierzone oskarżonemu za te przestępstwa kary w wymiarze – odpowiednio – 6 i 4 miesięcy pozbawienia wolności, są adekwatne do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynów.

Odnośnie czynu z pkt 9 wyroku ustalenia faktyczne sąd rejonowy poczynił w oparciu o zeznanie pokrzywdzonego oraz zeznania świadków B. P. (k. 96-97) i L. P. (k. 158). Wskazani świadkowie słyszeli jak pod ich domem oskarżony krzyczał

do D. I., iż go zabije. Pokrzywdzony był przerażony tymi słowami. Wprawdzie świadkowie ci nie widzieli u oskarżonego noża, jednak obserwowali oni zajście dopiero w końcowej fazie i mogli tego faktu nie odnotować. Okoliczność, iż oskarżony posiadał przy sobie nóż, wynika jednoznacznie z relacji pokrzywdzonego. Działanie oskarżonego wyczerpało ustawowe znamiona występku z art. 190 § 1 kk. Wymierzona za to przestępstwo kara 3 miesięcy pozbawienia wolności w należyтым stopniu uwzględnia sposób i okoliczności popełnienia czynu, jest karą współmierną do zawinienia.

Nietrafny był podniesiony w apelacji zarzut rażącej niewspółmierności kar wymierzonych za przestępstwa przypisane oskarżonemu w pkt 2, 3 i 5 wyroku.

Przestępstwo z pkt 3 wyroku (art. 13 § 2 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i art. 12 kk), pomimo tego, iż popełnione zostało w stadialnej formie usiłowania nieudolnego, odznaczało się wysokim stopniem społecznej szkodliwości i wysokim stopniem zawinienia. Przypomnieć należy, iż przestępstwa tego oskarżony dopuścił się w ramach tzw. czynu ciągłego, podejmując dwukrotnie próby wypłaty pieniędzy z bankomatów. Działał w sposób zaplanowany, wspólnie i w porozumieniu z inną osobą. Nie można też pominąć charakteru okoliczności poprzedzających usiłowanie kradzieży – oskarżony nie zawahał się użyć karty bankomatowej, wcześniej znalezionej przy zwłokach mężczyzny, który popełnił samobójstwo. Do dokonania kradzieży nie doszło tylko dlatego, że karta odpowiednio wcześniej została zablokowana. Przytoczone okoliczności i sposób popełnienia przestępstwa sprzeciwiały się zastosowaniu wobec oskarżonego nadzwyczajnego złagodzenia kary, o którym mowa w art. 14 2 kk. Stosując prawidłowo przepis art. 14 § 1 kk sąd pierwszej instancji wymierzył oskarżonemu karę za usiłowanie w granicach zagrożenia przewidzianego dla przestępstwa z art. 279 § 1 kk. W ustalonych okolicznościach sprawy, wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności, a więc kary minimalnej przewidzianej za to przestępstwo, nie sposób postrzegać jako kary rażąco, niewspółmiernie surowej.

W odniesieniu do czynów z pkt 2 (przestępstwo z art. 284 § 3 kk, art. 276 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk) i z pkt 5 wyroku (przestępstwo z art. 217 § 1 kk), wymierzone oskarżonemu – odpowiednio - kary 6 i 3 miesięcy pozbawienia wolności również nie rażą nadmierną surowością, pomimo tego, iż przestępstwa te zagrożone są alternatywnie karami ograniczenia wolności i grzywny. Wbrew twierdzeniom obrońcy sąd rejonowy nie uchybił dyrektywie prymatu kar wolnościowych określonej w art. 58 § 1 kk. Sąd słusznie uznał, iż wobec oskarżonego kary wolnościowe nie spełniłyby ustawowych celów kary. Oskarżony, pomimo młodego wieku, był bowiem uprzednio wielokrotnie karany, w tym za umyślne przestępstwa podobne. Orzekanie wówczas kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania nie przyniosły oczekiwanych rezultatów, gdyż nie powstrzymały oskarżonego przed popełnieniem kolejnych przestępstw.

Oskarżony A. F. (1) w okresie od maja do września 2012r. dopuścił się 8 przestępstw, za które wymierzono mu kary – odpowiednio – 6 miesięcy, 1 roku, 6 miesięcy, 3 miesięcy, 6 miesięcy, 6 miesięcy, 4 miesięcy i 3 miesięcy pozbawienia wolności. Były to czyny, które godziły w różne dobra chronione prawem - mienie, wiarygodność dokumentów, wymiar sprawiedliwości, nietykalność cielesna, zdrowie i wolność.

Wymierzone oskarżonemu – przy zastosowaniu zasady asperacji – kara łączna 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności w należyтым stopniu uwzględnia związek przedmiotowo-podmiotowy zachodzący pomiędzy poszczególnymi przestępstwami oraz prognozę kryminologiczną w odniesieniu do oskarżonego, nie może więc uchodzić za karę rażąco, niewspółmiernie surową.

Podzielając zatem w pełni ustalenia faktyczno-prawne sądu pierwszej instancji i nie znajdując podstaw do uwzględnienia wniosków i zarzutów zawartych w apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego A. F. (1), zaskarżony wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego utrzymano w mocy.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolniono oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa.